

Det, der bestaar

Vor Guds Ord bestaar evindeligt (Ej. 40, 8.)

Paulus naar frem til Rom.

Men da vi kom til Rom, blev det tilladt Paulus at bo for sig selv sammen med den Stridsmand, der bevogete ham.

Men efter tre Maaneders Forlop sejede vi da bort i et altskanderisk Skib, som havde haalt Vinterleje ved Ten og førte Tvillingernes Marke.

Alfaa i hele tre Maanedes havde de skibbrudne opholdt sig paa Ten Malta og med godde af Maltaboernes Gæstfrihed.

Det laa udenfor Lukas's Plan at fortælle, om Høvedsmanden Julius paa nogen Maade godtjorde Maltaboerne for de mange Mennekens Ophold i den lange Tid, saa derom kan vi intet vide.

Da de tre Maanedes var forløbet efter Skibbruddet, kunde Sejladnen med Sejlskib paa det aadne Hav genoptages.

De fandt saa nok et altskanderisk Skib, et Skib, som førte Tvillingernes (Diofureernes) Marke, (Billedet af Zeus's Tvilling søner, Kastor og Polluks, hoem Søfolk dyrkede som Gæstgæder).

Med dette Skib's fører gjorde Høvedsmanden Julius saa Akkord om sine Høls og Dangers Viderebefordring frem til Skibets Bestemmelsssted.

Der siges, at dette Skib havde haalt Vinterleje ved Ten. Det ligger derfor nær at antage, at ogsaa der er drevet ud af sin Kurs af samme Ubej, som ramte det andet, men det har været saa heldigt at finde og naa Svan til Vinterleje, medens det, Julius med sine Soldater og Hænger sejede med, strandede og blev ødelagt.

"Vi løb ind til Syrakus, hvor vi blev i tre Dage," skriver Lukas. Syrakus laa og ligger paa Siciliens Mithyt og var denne S's fornemte og rigeste By. Det var rimeligvis i Forretningsanliggende, det anløb denne By og opholdt sig der i tre Dage.

Derefter sejede de videre og kom til Nequium (det nuværende Nequio), beliggende nær Spid- fens af Italien ved Messinastrædet. Ogsaa her standsede Skibet, men kun een Dag, og, som det synes, kun for at vente paa Sødvind til at drive dem nordpaa gennem Strædet.

Da de saa havde faaet Medvind, varede det kun een Dag, før de naaede frem til Skibets Bestemmelsssted, Buteoli (det nuværende Puggeoli) ved den neapolitanste Golf; denne By var Postplads for agerdyrte Kornaffbe og for Jumbort fra Osten til Rom. Derfra bemærkedes saa den oppiste Landej til Rom.

Ser i Buteoli fandt Paulus og hans medfærdige Venner "Arde-re", en kristen Menighed, som opfordrede dem til at blive hos dem i syv Dage. Siden drog de til Rom.

Arde-rene der har naturligvis hørt om Paulus før, da han ca. 3 Aar i Forvejen fra Korinth havde skrevet sit Brev til Menigheden i Rom.

Høvedsmanden, som nu havde lært at kende Paulus saa nøje, og som havde saa meget at takke ham for, indvilgede gerne i, at Paulus under Vagt med sine specielle Venner blev tilbage der, medens han selv med de øvrige Hænger og Militærførte fortsatte Rejsen forud til Rom.

Her siges saa, 2. 15, at Arde-rene fra Rom, som havde hørt om dem, kom dem i Møde i Appius's Forum og Tre's Taberna.

Skønt man havde hørt om Arde- lejon eller Telegraf, ej heller ord- net Postvæsen, var der under de syv Dages Ophold i Buteoli gaet Bud til Rom om at den fære Apostel og hans ledsagere var paa Vej dertil.

De to nævnte Steder laa ved den oppiste Vej, Appius's Forum ca. 40 eng. Mil, Tre's Taberna ca. 30 eng. Mil fra Rom. Man gættede saa paa, at det var yngre og kraftigere Arde-re, der var kommen den længere Vej, og ældre, der lfe var naaet længere end til Tre's Taberna.

Lukas skriver saa om deres Møde: "Og da Paulus saa dem, takkede han Gud og fattede Mod."

Dette er sikkert ikke faaledes at fortælle, at han havde tabt Modet; men har var dog ogsaa blot et Menneffe. Gud havde fundet det nødvendigt at aabenbare sig for ham flere Gange, sidt da han og hans Medfærdige var i Søvnsød, og sikkert er det, at det maa have været en underlig og stærk Opmuntring for dem, da han saa, at Arde-rene i Rom havde saa meget tilovers for ham, at de vilde komme den lange Vej for at byde ham Velkommen. Det gav ham nyt Mod og Haab om, at hans Komme til Rom skulde være Frukt.

I 16. Vers er der efter Ordene: "Men da vi kom til Rom," indskudt "overgav Høvedsmanden Jangere til Søvningen for Livvagtens Dag", hvilke Ord mangler i de ældste Haandskrifter. Det er rimeligt nok, at Høvedsmanden har gjort, som her siges, men denne Meddelelse ligger ikke Lukas. Han skriver ikke om, hvad der blev af de andre Hænger. Det er det følgende, der har Bærd for ham: "...blev det tilladt Paulus at bo for sig selv sammen med den Stridsmand, som bevogete ham." Betydningen heraf vil fremgaa af det efterfølgende.

Vi har hørt til her at gøre en Slutningsbemærkning. Her forekommer i dette Afsnit adskilligt, som for mange maake synes uden Betydning — faaledes Gnanoner; Syrakus — Nequium — Buteoli — Appius's Forum — Tre's Taberna, og den Opsigning, at det var et altskanderisk Skib, der bar Tvillingernes Marke, de kom med. Men det har sin store Betydning.

Det har samme Betydning som adskillige Oplysninger, Lukas meddeler i sit Evangelium (de andre Evangelister meddelede noget lignende). Det har den Betydning, at det giver Fortællingen Birkelighedens Præg.

Denne Fortælling er saa sammenhængende med Verdenshistorien, at det er umuligt for et Menneffe, der har historisk og geografisk Oplysning, at naage dens Birkelighed. Retop disse tilføjeladende ubetydelige Ting bevise, at vi bevarer os paa virkelig historisk Grund.

Missionsvættelsen i Syndien.

Af Dr. C. Frimodt Møller i "Ar. Dagbl."

Iffe langt fra byen Madura, eller med andre Ord midt i Syndien, ligger der en stor Bjergafde, der naar en Sjøde af Jov Tusinde Fod over Havet. Paa Toppen af disse Bjerge ved en lille By, der hedder Rodaifanal, mødes gerne mere end 400 Missionærer i den Tid, hvor den stigende Søde i Landet går Opholdt i den følgende Bjergluft til en Røddendighed, om der skal kunne arbejdes med fuld Energi der øvrige Del af Aaret. Naar alle disse Missionærer kommer sammen, holdes der hvert Aar en stor Konference, hvor de Foretagender og Bevægelser, der berører de forskellige Missioner, drøftes, ofte med stort Lidbytte. Det var faaledes en stor Glæde for den, der skriver dette, at have Lejlighed til at overvære den to Dages Møde.

En af de betydningsfulde Bevægelser, der blev omtalt og forhandlet, er den, der paa jævnt Dønsk vel nærmest maa betegnes som "Missionsvættelsen i Syndien". Denne nye, friske og kraftgivende Bevægelse er kommen til Syndien fra Korea gennem Japan og Sina og overført til Syndien ved C. S. Eddys Rejser. Dens nuværende, aandfulde Leder i Syndien, den engelske Missionær S. A. Popple, betegnedes den paa Mødet som en ren afstamte Bevægelse indenfor den kristne Kirke.

Den er det sikkert ogsaa. Det er ikke muligt her at gaa i Entelthed og nærmere at udtvile, hvorfor den er det. Det maa være nok at sige, at Bevægelsen regnes at bære i sig noget af Mens oprindelige, religiøse Naturkraft, paa en ejendommelig Maade fremfat og betragtet af Westens Organisationsvæsen og praktiske Arbejdsmetoder. Det er som om et nyt Aandens Vej bærer ind over de mange fmaa og hidtil saa fortrakke indiske Missionsmenigheder og vækker dem til Arbejde, til Ihvertliggørelse og aandelig Formelse, til Enhed og Samarbejde, til Offervillighed og Selvhengivelse og til at være en frejdig viden og forkyndende Menighed, der med Sang og Glæde gaar ud med det glade Budskab fra

By til By, fra Hjem til Hjem og fra Mand til Mand. Og saa ster alt dette i Maren 1914 til 1916!

Det var indenfor den Sammenlutning, der benævnes "den forenede indiske Kirke," at Bevægelsen begyndte i Syndien. Sidste Aar vofkede den imidlertid langt ud over denne Kirkes Arbejdsomraade og bredte sig til de fleste Missionskirker, og da ogsaa til vor danske Missionsmenighed.

Endnu er det for tidligt at tale om Resultaterne heraf, vi staaer endnu ved en faulende Begyndelse, men det var dog en stor Glæde ved Konferencen paa Rodaifanal at høre Rev. Popple fortælle med den ham egne varme og Naturlighed om de Resultater, der allerede var naaet paa vor danske Missionsmarkt, og som han angav bejod deri, at det er lykkedes at frentalde en hidtil ukendt Hørligt blandt Hinduerne paa de Steder, Bevægelsen har arbejdet, ligesom hele Missionens Stilning paa disse Steder er ved at forandres og gamle Skillemure ved at nedbrydes.

Der er nye Tider i Syndien paa etvært Omraade. Det er Begrænsningsstider og Genopførelsestider. Det er det ikke mindst indenfor de indiske Missionskirker. Det er en kritisk Tid, en Bejægelses-tid, hvor meget kan faves og udvdes til gode og varig Bæst, men hvor meget ogsaa kan gaa i Stykker eller i Jær ind paa Avveje, hvortil der maake aldrig bliver Vej tilbage.

Maante derfor det danske Kirkefolk omfatte den nye Missionsvættelse, der nu blæser ind over hele Syndien, med trojagt Skerlighed. Maatte vi alle lære, at den bedste Bæst i vde Skerligheden paa, er at vde Jorbnemmens Tjeneste.

Løberne ved Verdun.

Den græffe Løber, der bragte Budskabet om Sejren ved Maraton til Athen, har levet i Berømmelse i Tusinder af Aar. Løberne ved Verdun vil vel ogsaa, naar Krigenes Historie en Gang skrives, saa nogle Ræd til Eftermæle.

Røddendigheden af at vedligeholde Forbindelsen mellem de forskellige Korps og Afdelinger er en af de Ting, der giver den moderne Hærsleder de største Banfælgeligheder at overvinde. Helttelefonens Rædner bliver meget hyppigt ødelagt af Bombardementet, Preveder er iffe at stole paa og optiske Signaler er hyppigt utilstrækkelige. Man maa altsaa atter ty til Ordmandstjenesten. Det er ved at være en af de banfælgelige Ordmandens stal gennem den frøgtelige tyffe Spærrelid, gennem en Ræd af Augler fra Mitrailløerne, skal ofte trable over Tonger af Vig, belændig je Løben i Sinen og dog haave hver Nerve og hver Muskel spændt for at kunne naa sit Maal. Er dette menneffelig muligt? Løberne fra Verdun har besvaret Spørgsmaalet med et Ja.

Som Løbere eller Ordmandens har den franske Hærsleder brugt dels Gylfiter, dels Kavallerister, dels og fornemmeligt Jantentier. Alle har haalt en klar Fortaaelse af deres Opgaves Bistighed og har søgt af yderte Gvne at faa udjært deres Mission. Svær farefuld det saa og saa var, bar der altid nok, der meldte sig frivilligt, og det vilde være umuligt at opfrive alle de heltebedrifter, der blev øv at disse Løbere. Særlig i den Periode, da det gjaldt om at holde Forbindelsen vedlige med Fort Baug, hvor Oberst Magnan var indespærret sammen med et Kompagni Jantentier og et Waifingevær-Kompagni, vides der Et fempler paa det første Mod og den sublimeste Dødsforagt.

En lille fransk Jantentier, der kun var 19 Aar, og som nærmest lignede en Dreng, var belændig parat til at række Haanden op, naar der blev spurgt efter frivilligt, der vilde bringe et Budskab over til Overkommando.

Han var i det iffe muligt her at gaa i Entelthed og nærmere at udtvile, hvorfor den er det. Det maa være nok at sige, at Bevægelsen regnes at bære i sig noget af Mens oprindelige, religiøse Naturkraft, paa en ejendommelig Maade fremfat og betragtet af Westens Organisationsvæsen og praktiske Arbejdsmetoder. Det er som om et nyt Aandens Vej bærer ind over de mange fmaa og hidtil saa fortrakke indiske Missionsmenigheder og vækker dem til Arbejde, til Ihvertliggørelse og aandelig Formelse, til Enhed og Samarbejde, til Offervillighed og Selvhengivelse og til at være en frejdig viden og forkyndende Menighed, der med Sang og Glæde gaar ud med det glade Budskab fra

en anden. De var allerede kommen gennem Jamin-Stoven og var ved deres Maal, da den ene af dem blev ramt af en af de tyffe 77-Granater og blev dræbt paa Stedet. Hans Kammerat bødte sig over ham, søgte efter Brevet, men funde iffe finde noget. Augler havde revet ogsaa Kommen væk, og Brevet var faa at fige jordampet. Soldaten vendte tilbage til Kommandoposten, og han gaa meget flov ud, da han sagde: "Hr. Oberst, jeg maa have et nyt Brev, det andet er fordruftet." Man gav ham som Belønning en Staal Bånd — det var sørlig Driffvand, man en Overgang led Mangel paa ved Verdun — og sendte ham af Sted med et nyt Brev. Og denne Gang naaede han Maalet. Og en anden Soldat mødte en Dag ved en Kommandopost i en frøgtelig Forantning. Han bar næsten iffe dellig af Jord, Ver, Snaos og Mod, han havde den venstre Arm stukt over, og han var saa aandeløs, at han var ved at styrte om. Han var løbet tværs igennem den frøgtelige Spærrelid. Obersten saa paa ham og sagde: "Men Mand dog, hvorfor ventede De iffe, til det blev mørkt? Spærrelødes er det muligt, at De turde vude Dem gennem den røjtende Jid?" Men Manden svarede blot med at pege paa Brevet og fige: "Der staaer paa Komvolutten: 'Gæster!'"

Stoltere og dog mere beskedent Soar kunde vel ingen af de antife Helte have givet. Men det viser hele Karakteren og Modet hos disse Løbere ved Verdun.

Jyntt Vise.

(Jndsendt.)

Las Pajsen paa Bune i Snerberup By, aa ha aa hans Kone paa gamle, hans Gaar paa de bedste i Søvnet aa nu, aa Døite med Mønt haa ha samie; naa omle (1) de om, a ha vi gaa fraav it, aa flaa sej te No aa la streiten jaav ot, aa flaa ha paa blev givt aa jif Gaaori (2), fhu Kane ha Bæne (3) fortaar 3.

Men Kane paa nu a en vildeede (4) iøs, aa hun Broj sej lid nok om Bæne, saa paa hun goen den aa faat Vøit te i Nøjs, som ejede fun va ha fhu tjene; de argleste paa, hu saa got fu jaav va Rigmaans Søn, som hu peebe paa, de fatte di gamle i Hæmme. Men i Tav saa foom da i fremme.

Go Dav, Las Pajsen, naa a de fnaar nyt aa sej dej. — Go Dav, vodon gaar et? Je saa ju da sej, du a ette jaakant! Las Pajsen ha rev sej i Saaert; de a ette godt, Mads, aa jaan (5) et Bajt! aa naa fta aa vien (6) bly staaie dair, de brøt aa rustet aa flemmer aa river mej i alle mi Lemmer.

Ja Praa aa Bærf a en Sghudm saa fja de har je da sel faat aa marfe; men je ve naa heller ette rejne ma mej, som aller haa vær a di pærfe.

Men va de els paa, a je vi ha fva: je a just kommen te Vhs i Dav, baar du'te(7) en Koo aa ve fælle, belst en som staaer saa aa fta fælle? De haar vi ette, saa vidt je tror; vi haar fun vor Zal i de heje; men de maa du fnaffe om mæ vo Mor; saa hun staaer jo meft saa deDeje (8) Men set dij nov nej aa fjob Biven om. —

Ka baade vo Mor aa Daughteren kom, aa fløffe aa Glas foom paa Boret; aa gamle Las Pajsen tov Dret: Det a da aa et fortrakkele Bajt, va ffa de bly te mæ da Skulle; vi faar vel Sommer igen; men vonajr? aa Buni, hvordan ffa ha folke? Ka Kon(8b), ja aa Græs fvoer lifrem hen

aa bly faader a do evie Rejn; va ffa dov vi aarme Stafæle? de tejner jo ette ffa faale. Na, de maa du fej, a de heje a Afur(9), aa vem ffa vi faa te aa tjene; de meffe, vi auler, de faar vo Aretur, de maa du fej, a de heje a Afur(9), aa vem ffa vi faa te aa tjene; de meffe, vi auler, de faar vo Aretur,

aa va ffa vi faa ha te Bæne? Bo Orifæfo paa de Ubel ve, hun fik fun ni, aa de to gif te, de heje, vi haar aa ffa fælle, er baare a Smørtraj(10) imelle.

Ja, faan gif Lien ffa Mæne med Snaf ved Boret; — da Skaffen vaa drof-fen, ffof Mæ ffa Stot tebaes(11) aa ffa Raf aa tvø etter Rebbi(12) ba fløffen. Men Konen hun rejste sej ftraa fi Mof: blyv fiddie, Mads, du naar et jo nok;

de fu jo var, da fu vaaanke i Buns, imæn Rebi(13)er laanf(14) aa Taf, de holler je aasse nok av, de ffa je da gæfte faatælle, men liqot tror je, de ffa va fej i Tav, ffa je haar ffa mej aa beftille.

Men da je vifte, jer Raace vaa go, je taunte, je fu ha levt en Koo! — Ja tev, la nos fej, va di tykkes, ffa tav oi et Glas, vis de lykkes.

Saa fæls de a, Las Pajsen aa Mads, de ffa paa Vedret(15) aa Raifiner, det fende de te, de vifte sej ftraa paa heje deir Snaf aa der Miner. Da Svin aa Kaaje(16) vaa feft vift frem,

faa hen i Louen te Jaar a Lam; aa Strej(18) de fu jo faale aa blyv manjret ftra Sœ(19) aa te Saaule.

Men Mads vaa fmi, aa faav nev jif Smit, ha rømmed aa tvø fej fiammel; du fløder, du a fun bevønt te lidt aa a du a aa blyv gammel; men fiffe Aretur, aa foom alti ftaavr, hvøm fu ette ffa Vøit te faan i Gaaar de vaa dov en Stam, fhu ha fomme blandt fremmer, naa din Tid a omme.

De faller mej i allerbest, som je ftaavr, va tykkes du — om vi blev Svoo-re?(19) Du vej je haar i deje Gaarer, aa i Søn, ffa ftravfom som no-ve(20)

to Gan'e foom snejti jo galt a Ste, de vaa a Ubel; men va je de; je ffa nok de heje betæale, aa ffa a de ette ffa faale.(21)

Ka ffa je je—e(22), va je men, ffa ffaatavar je fnao, vem da vant eller taute, ffa rejntlig a di i unærfet Gaaar, men mi a egebaer(23) aa forav-te (24)

Ka gir du ffa i Mat Sjæler te—je tanfer, vi enes vel nok om de—aa i Sœt aa en Koo ind din Bie(25), ffa fu de mæ Sæl fælles fte.

Men nov blev der Dus: næ holdt lille Mads, naa ffa du jaav Vejfoe paa Sje-ten, (26) de vaa vel nok i to Lemmer te Bæs, i glemte fun mej, de vaa Ma-jen;(27)

du tror vel fvat(28) a ffa fu ta imo, du høj paa min Dauser fom paa en Koo, du taunte aa narre Las Pajsen, men da blev du fæl tain ve Raffen.

En Time etter fom Kaa(28) a Ste, ffa fnaar de haa fnaffet mæ Kane, da ha foom te ba, vaa fvoj fvis ma-aa naa fu de nemt la fju daane. Las Pajsen han fejtr: mæ Gaaori da bejer, i fom i er vemmer te, je tanfer, i enes med Aretien, vor Sære vaa mæ jer forresten.

Ka Kane blev givt, mæ ham hun vi ha, aa Aretien gav Kvaal(29) paa Støttet. Naa ffa i vel tenfe, vem der blev ffa. Las Pajsen har o'ffe(30) fortraat et;

naa gir ha (31) fej aller mer i fin Lœe(32) men vugger aa ranfer mæ Ames Dræv(33); jo værre jo bær med Sætæfker; jo Kærlighed ffa gø Mitraffer.

Forflaring til nogle af Ordene: (1) talte om det. (2) Gaarden. (3) Bengene. (4) noget egenvillig og ufyrkelig. (5) faadant Vejr. (6) Vinden. (7) du iffe. (8a) Dele.

Farmerne liker Titan Motorerne. FORAN I H C Forhandlerens Butik i Litchfield, Minnesota, var der opstillet tyve Titan Motorer af alle Størrelser og alle indrettede til at brænde Petroleum. Naar De anskaffer en Motor, kjøb da en International Harvester Titan Motor. To store Leveringsdage for I H C Motorer i den By forrige Aar, viser hvad dygtige Farmerne tænker om Titan Motorer. International Harvester Company of America (Incorporated) CHICAGO USA

Wanted 30,000 Men For Harvest Work on Immense Crops of Western Canada. Wages \$3.00 Per Day and Board Cheap Railway Rates From Boundary Points. Employment bureaus at Winnipeg, Regina, Nort Portal, Saskatoon, Ft. Frances, Kings Gate, B. C.; Couatts, Calgary, Alberta. No Conscription — Absolutely No Military Interference. For all particulars apply to the following Canadian Government Agent. W. V. BENNETT, Room 4, Bee Bld., Omaha, Neb.

Skandinavisk Settlement. \$3000. Kan købe 95 Acre dyrket Farm. 50 Acre ryddet. Frame Hus og Lade. 3 1/2 Mil fra Barnum, Minn. \$1,000 kontant, Resten i aarlige Betaalinger til 6 pCt. Rente. \$1200. Kan købe 40 Acre dyrket Farm 1/2 Mil fra Nemadji, Minn., 8 Mil fra Barnum, Minn. Frame Hus og Lade. \$400 kontant, Resten til 6 pCt. Rente. \$3600. Kan købe et 9-Værelseres moderne Hotel ved Barnum, Minn. Elektrisk Lys og Dampvarmeapparat. \$1,000 kontant, Resten til 6 pCt. Rente. F. C. Hanson, Barnum, Minn.

LAND I MONTANA. Meget frugtbart, dyrket og udrykt Jord i Nærheden af Jernbaner og de bedste Markeder. Særlig passende for Kreatur og blandet Agerbrugsvæl til Priser fra \$15 og mere pr. Acre paa lette Vilkaar. Skriv efter Beskrivelser etc. PIONEER REALTY COMPANY, F.W. Lingquist, President. Helena, Montana. ROSEBUD. OG HVEDEBELTE. Vi har 125,000 Acre i mindre og større Stykker Jord til Priser varierende fra \$7 til \$40 pr. Acre, nær Frøgtationerne Forsyth, Rosebud og Cartersville. Homesteads located. Reference: — Bank of Commerce, Forsyth, Montana. Skriv efter Oplysninger etc. HANSON & ZOLLER, Forsyth, Montana.

Tordenstjolds Skift. Skul den færes til Norge? For nogle Dage siden — den 8 Juli — var der foreslået 200 Aar, siden Tordenstjold foretog sit berømte Angreb paa den svenske Transportslaade i Dønnefien. Da gaet blev mindet paa snllyg Vis, bl. a. ved Bekransning af Tordenstjold-Statuerne i Kristiania og Trondhjem, ligesom der fra Norges Konge blev henlagt en Krans paa Sletens Særløag i Holmens Kirke i København. Mindedagen har imidlertid samtidigt i Norge genoplivet den Diskussion, der allerede tidligere har været rejst med det Formaal at ftaffe Norges Rand og Folk en mere snllyg "første Prioritet" i Sletens Gtternæle end det formentlig har været Tilfædet hidtil. Mere bestemt er denne Diskussion mundet ud i et Zulle om, at Tordenstjolds Stov ved Amdekommehed fra dansk Side skulde søres tilbage til hans norske Fædreland, idet man har henbit til, at iffe blot han selv og hans Slægt i udbrøget Grad fiste sig bundet til dette, men ogsaa til, at han der i mere udbrakt Grad er bleven en virkelig Folkets Gælt. Indsenderen.